

PERSBERICHT

Numerus Clausus

De BVAS betreurt dat er aan Franstalige zijde opnieuw beroering ontstaat met een verwachte betoging van studenten van de Franstalige universiteiten tegen de inperking van de toegang tot het beroep voor kandidaten voor het postgraduaat. Eens te meer worden de studenten georkestreerd, om niet te zeggen gegijzeld, door de coalitie van de decanen en de rectoren met minister Marcourt. De universitaire verantwoordelijken zijn zich ongetwijfeld bewust van de onzinnigheid van de belofte om in de toekomst elke student te laten afstuderen. Zoveel hardnekkigheid, zoveel verblinding, zoveel kwade wil kan een toevallige waarnemer alleen maar verrassen.

De BVAS benadrukt met klem dat de invoering van de beperking van de toegang tot de specialisaties in de geneeskunde, inclusief de huisartsgeneeskunde, van in het begin dat het systeem werd ingevoerd, werd toegepast om een kwaliteitsvolle vorming te garanderen, zowel op het vlak van de medische studies als op het niveau van het postgraduaat. De vrije toegang tot de studies geneeskunde of andere mag niet worden verward met het recht op een diploma, noch minder met het recht om het beroep te mogen uitoefenen in het kader van de volksgezondheid of de sociale zekerheid in België. Er is tevens het recht van de zieken, het recht van de patiënten voor wie het een primordiaal element is te kunnen rekenen op de kwaliteit van de medische zorgverstrekkers en anderen die hun gezondheid behartigen. De pedagogische omkadering, het aantal beschikbare patiënten om een kwaliteitsvolle klinische opleiding toe te laten, het aantal pathologieën die zich elk jaar in België voordoen, laten niet toe om excessieve quota artsen, laat staan kandidaat-specialisten op te leiden. Op het moment dat interventies en therapieën zouden worden gegroepeerd in bepaalde ziekenhuiscentra, waar de eisen inzake doeltreffendheid en efficiëntie van de praktijken steeds hoger worden gelegd, is het totaal inconsequent om volledige cohorten jongeren zich in een carrière te laten storten waarvan men weet dat ze op het einde van hun parcours van de universitaire opleiding en postgraduat voor hen ontoegankelijk zal zijn, niet alleen omwille van de contingenteringscriteria maar omdat het ervaringsniveau dat ze zullen hebben kunnen verwerven volstrekt onvoldoende zal zijn. Laat ons niet vergeten dat de ervaring van een pedagogische omkadering door kleine equipes in een Belgische Franstalige universiteit moesten worden stopgezet omwille van een buitensporige instroom van studenten. Een contingentering handhaven, die qua aantal kan evolueren met de noden, is een vereiste voor de volksgezondheid die enkel kan gerealiseerd worden als de politieke wereld en de beheerders van de universiteiten, uit gemakzucht, niet toegeven aan het straatprotest. Maar misschien hebben zij er zelf een niet te onderschatten belang bij.

De Minister van Volksgezondheid heeft pragmatische voorstellen geformuleerd met het oog op de invoering van het, binnen de regering nog te overleggen, gladstrijken van de overtallen ("lissage"). Ze heeft immers beloofd dat wie de studie heeft aangevat ook mag afstuderen. Het is hoog tijd dat de wereld van het universitair onderwijs en van de politiek van de Franstalige Gemeenschap eindelijk aanvaarden om de middelen waarover ze beschikken aan te wenden voor echte opleidingen die leiden tot een hoogstaande kwalificatie.

Dr. Jacques de TOEUF
Voorzitter